

чифликъ, насаденъ съ боръ, и когато дявола дохождалъ за него най-напрѣдъ на есень, а сетиъ зимъ, той му показвалъ боровитъ дървета, и дявола избѣгвалъ отъ къдѣто дошелъ. Дявола види се не се училъ при Линней, ако не възразявалъ че боровитъ листи не сж листи. Той съвсѣмъ се залисалъ и повече не се показвалъ, а Кара-Димитръ останалъ на чифлика и господарувалъ както по прѣди. Алишъ-бей, правовѣренъ поклонникъ на Исляма, се бои отъ дервишина като отъ дявола; тѣ сж славна двойка, и ако впрѣдъ при тѣхъ сатапата, то би излѣзла чудна тройка.

Два дена слѣдъ това се приближаваше пѣшъ къмъ Ново-Загорскитъ бани дервишина, а слѣдъ него, на магаре натоварено съ черги, пхтуваше неговата ханжма, завита съ яшмакъ и облѣчена въ шуба и фередже. Сухъ снѣгъ прашаше изъ въздуха и легъ като изсипани отъ небето пера не падаше на земята. Надалѣчъ се бѣлѣше на хоризонта Шипченскій Балканъ. Пъргавий дервишинъ трепна и изведнжъ се сгорѣщи. Като се обърна къмъ своя харемъ, той рече:

— Дилберъ ханжмо, моя златна рибке, непомръзна ли ти? Като я завиваше още по-плътно, той преговори: — Звѣздица ти моя, свѣти ми въ моята сждба.

— Ефенди, мой господине, мене не ми е студено; твоитъ очи ме топлятъ като слънце. Но ний кѣдъ отиваме?

— Ний скоро ще се срѣмъ и ще свършимъ днескашнй пхтъ; само, моля, никого не познавай. даже отъ отколѣшнитъ познайници, защото сега, казватъ, въ Балканитъ имало много народъ, и за насъ е най-злѣ да по-паднемъ прѣдъ очитъ на познатитъ. Може би ний ще срѣщнемъ момци отъ Нейково и отъ Ичера, и, което е най-лошо, казаци. Слѣдъ първий есенень снѣгъ всички се разнаваатъ. Ний си отиваме по пхтя, на никого да не глѣдаме, вий сме богомолци, раби Божии.

Видѣха се кубето на банитъ и окръжающитъ ги строения. Въ това врѣме къмъ пхгницитъ довтаса единъ ѣздачъ на запхтѣлъ конь. Това бѣше запхия въоръженъ отъ глава до крака.